безискусно, нар. просто, безникакво искуство, не масторски

безискуствен, а, о, — и (сът) без никакво искуство направен.

безискуствено, нар. тоже що безискусно.

безквасен, сна, о, — и (сът) без квас, прѣсен. I. Кор. V, 7, 8. без квас. не квасен, неподквасе

безкнижен, жна, о — и (сът) който не знае да чете и пише. незнае книга. неучен, човѣк бескнижен, дѣрво не одѣлано. неграмотен, не книжовен

безкнижник (сът) тоже що бескнижен. безкнижници прости българи. Га. 197,

безкористен, тна, о, — и (сът) който нѣма, не докарва корист, 2) който не търси корист, не користолюбив

безкористие (то) ненадѣване в' корист.

безкористно нар. без да получа корист.

безкостен, тна, о, — и (сът) що нѣма кости ~~[illegible]~~ тоже що безкостний. без кости

безкраен, а, о, — и (сът) — ен, ян. който нѣма край, без край. окончанието ин ~~често се изговаря на ен и ян, спокоен ен ян~~, досоен, ~~ен ян ще каже че и то подир глас~~на, а ко слѣд него не слѣдува гласно, то се изговарява на ен и ян, бескраин, ен, ян, но кога има гласна подир си остава си и, а понякога се изкратява

безкрайно, нар. без да има край.

безкрил, а, о, — и (сът) ~~безкрил~~ що не има крилѣ.

~~безлап, а, о, — и (сът) що не има лапи.~~

безкръвие (то) недостатък в' здрава кръв.

безкръвен, вна, о, — и (сът) 1) който нѣма, или малко има кръв. 2) което се върши без проливанье кръв. безкръвна жертва. — без кръв.

безлап, а, о, — и (сът) който нѣма лапи — без лапи.

безлиствен, а, о, — й (сът) и

безлистен, тна, о — и (сът) който нѣма листва. — без листье.

безлуние (то) когато не се види луна.

безлунен, нна, о, — и (сът) 1) лишен от мѣсечина. 2) който нѣма луни, луници, бенки.

безлѣсен, сна, о, — и (сът) без лѣс, що нѣма лѣс

безлѣсие (то) тоже що безгорие, безормани.

безлѣтен, тна, о — и (сът) Чер. който нѣма нито начало, нито край на битието си.

безлюден, дна, о, — и (сът) нѣма хора, кесат му хората

безлюдие (то) нѣмане хора.

безматерен, рна, о, — и (сът) — без майка

безмилостивен, вна, о, — и (сът) немилостив.

безмилостивно, нар. без милость, немилостива

безмълвен, вна, о, — и (сът) 1) тих, мълчелив. безмълвни слушатели. 2) който не отвръща на срѣща. 3) спокоен, безметежен.

безмълвие (то) 1) тишина, мълчанье. 2) спокойствие, без гюрюлтия.

безинтересен, сна, о, — и (сът) 1) който нѣма интерес, не заинтересува 2) който не търси интерес. без интерес.

безинтересно нар. без да ~~[illegible]~~ има интерес

безисходен, дна, о, — и (сът) който нѣма исход или край.

безисходно, нар. без да се излиза на ни… без да може да се отдѣли на нидѣ

безкосмест, а, о, — и (сът) който нѣма кос

безкост, а, о, — й (сът) без кости що е, без костото кости троши.

безкровен, вна, о, — и (сът) безпокрив, безстрѣха.

безкъщник (сът), който нѣма къща, и

безкъщница (та) която нѣма дѣ да живѣе.

безличен, чна, о — и (сът) грам. глаг. що се употрѣбява само в' 3-тё лице

безлично нар. 1) що се не относя към никое лице. 2) грам. само в' 3-тё лице употрѣбяван

безмалко, нар. едва ли не,

безмалу тоже що безмалко; безмалу ке я потопи М. р. 527.

безметежен, жна, о, — и (сът) който не дига гюрюлтия, тих, спокоен.

безмилостен, тна, о, — и (сът) = немилостив,

безмозъчен, чна, о, — и (сът) който нѣма мозък.

безмощен, щна, о, — и (сът) който нѣма мощ, сила, немощен, омаломощен.

безмитно нар. без мито, без да плащат мито.